

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA CONSTANTIN FLOREA ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 21534/05)

Hotărâre

Strasbourg

19 iunie 2012

Definitivă

19/09/2012

Hotărârea a devenit definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Constantin Florea împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, *președinte*, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Ján Šikuta, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Kristina Pardalos, *judcători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 29 mai 2012,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

Procedura

1. La originea cauzei se află cererea nr. 21534/05 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, Constantin Florea („reclamantul”), a sesizat Curtea la 6 mai 2005 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, I. Cambrea, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul pretinde, în special, că durata procedurii îndreptate împotriva sa a fost nerezonabilă și că prezumția de nevinovăție a fost încălcată.

4. La 15 februarie 2011, cererea a fost comunicată Guvernului. În conformitate cu art. 29 § 1 din convenție, s-a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

5. În urma abținerii lui Corneliu Bîrsan, judecător ales să reprezinte România (art. 28 din regulament), președintele camerei a desemnat-o pe Kristina Pardalos în calitate de judecător *ad-hoc* (art. 26 § 4 din convenție și art. 29 § 1 din regulament).

În fapt

I. Circumstanțele cauzei

6. Reclamantul este născut în 1950 și locuiește în Damienestî.

7. Era asociat unic al unei societăți comerciale care deținea un abator situat în localitatea Damienestî. Pentru carnea obținută din sacrificarea animalelor cumpărate de la ferme locale societatea a încasat în perioada ianuarie – iunie 1996 subvenții de la Direcția județeană pentru agricultură (numită în continuare „direcția”).

8. După un control efectuat în iunie 1996, direcția a considerat că reclamantul a falsificat documente contabile declarând un număr mai mare de animale sacrificate pentru a beneficia de subvenții mai mari. Direcția a considerat că societatea a încasat pe nedrept 245 milioane lei românești, adică echivalentul a 7500 USD. Parchetul de pe lângă Judecătoria Bacău, sesizat de către direcție, a deschis o anchetă pentru investigarea acuzației de înșelăciune, fals material în înscrisuri oficiale și uz de fals.

9. Între 9 și 19 octombrie 1996, reclamantul a fost arestat preventiv prin ordonanța parchetului. La 19 octombrie 1996, bunurile societății au fost puse sub sechestru.

10. Anchetatorii au audiat peste 400 fermieri și au dispus realizarea unei expertize contabile.

11. Prin rechizitoriul din 5 decembrie 1996, parchetul l-a trimis în judecată pe reclamant pentru infracțiunile menționate.

12. Judecătoria Bacău a trimis dosarul la Tribunalul Bacău care l-a înapoiat judecătoriei. Curtea de Apel Bacău a trimis dosarul tribunalului.

13. La 18 septembrie 1997, tribunalul, fără să administreze noi probe, a trimis dosarul parchetului pentru continuarea anchetei și realizarea unei noi expertize contabile. Parchetul de pe lângă tribunal a trimis dosarul parchetului de pe lângă judecătorie.

14. La 20 august 1998, parchetul a dispus neînceperea urmăririi penale față de reclamant pe motiv că nu fusese comisă nicio infracțiune. Neînceperea urmăririi penale a fost anulată de parchetul de pe lângă tribunal care a continuat ancheta. O nouă expertiză contabilă a fost efectuată.

15. La 21 decembrie 2000 parchetul a dispus neînceperea urmăririi penale pe motiv că faptele de care era acuzat au fost comise fără intenție. La 12 aprilie 2002, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău a anulat ordonanța de neîncepere a urmăririi penale și a trimis dosarul la parchetul de pe lângă tribunal pentru continuarea anchetei.

16. O a patra expertiză contabilă a concluzionat că reclamantul a încasat pe nedrept aproximativ 169 milioane lei, aproximativ 5 000 EUR. La cererea reclamantului, o nouă expertiză a fost efectuată în octombrie 2002. Ea a concluzionat că prejudiciul se ridică la aproximativ 103 milioane lei, aproximativ 3 000 EUR.

17. Prin rechizitoriul din 1 noiembrie 2002, reclamantul a fost trimis în judecată în fața Judecătoriei Bacău pentru înșelăciune, fals material în înscrisuri oficiale și uz de fals. Direcția s-a constituit parte civilă pentru suma de 624 milioane lei reprezentând prejudiciul pretins.

18. Instanța a audiat mai mulți martori și a respins cererea reclamantului privind realizarea unei noi expertize cu motivarea că nu era necesară.

19. Prin hotărârea din 12 mai 2004, judecătoria a considerat că faptele de care reclamantul era acuzat corespundeau definiției infracțiunilor de înșelăciune, fals material în înscrisuri oficiale și uz de fals, întrucât aceste documente nu proveneau de la o autoritate publică.

20. Examinând documentele dosarului, a considerat că, începând cu ianuarie 1996, reclamantul, pentru a beneficia de subvenții mai mari, a falsificat documente contabile înscrind un număr de animale sacrificate mai mare decât cel real. A concluzionat astfel:

„În perioada ianuarie – mai 1996, cu aceeași intenție dolosivă, reclamantul, administrator al societății comerciale „M”, a falsificat documentele de cumpărare a animalelor și [...] a încasat ilegal din bugetului statului, de mai multe ori, suma de 103 200 500 lei cu titlu de subvenții pentru carnea introdusă pe piață [...]; aceste fapte constituie infracțiunea de înșelăciune [iar] fapta de a falsifica documentele de cumpărare constituie infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale care o include pe cea de uz de fals.”

21. A reținut apoi că acțiunea publică pentru toate aceste fapte era prescrisă din noiembrie 2003 și, în consecință, a încetat procesul penal.

22. În ceea ce privește latura civilă a cauzei, în temeiul art. 998 C. civ., instanța l-a obligat pe reclamant la plata către stat a sumei de 103 200 200 ROL. Judecătoria a considerat că elementele răspunderii civile delictuale erau caracterizate în felul următor:

„Existența prejudiciului este sigură și pe deplin dovedită de expertizele întocmite [...] Actul care a provocat acest prejudiciu reiese din faptele expuse, cu alte cuvinte, reclamantul, falsificând documentele de achiziționare, a înșelat partea civilă pentru a obține pentru sine foloase necuvenite [...] Acestea au fost săvârșite cu intenție și acuzațiile privind răspunderea angajaților direcției [...] nu pot fi reținute. Există, de asemenea, o legătură de cauzalitate directă între acțiune și prejudiciul provocat [...]”.

23. Reclamantul a formulat, succesiv, apel și recurs, susținându-și nevinovăția. Hotărârea primei instanțe a fost confirmată, prin două hotărâri definitive, a Tribunalului și a Curții de Apel Bacău din 7 octombrie și, respectiv, din 16 decembrie 2004, cu motivarea că „s-a constatat cu certitudine că acuzatul a săvârșit infracțiunile de care este acuzat”.

II. Dreptul intern relevant

24. Conform art. 10 lit. g) C. proc. pen., acțiunea publică nu mai poate fi exercitată dacă a intervenit amnistia, prescripția sau decesul făptuitorului.

25. Potrivit art. 121 C. pen., prescripția înlătură răspunderea penală și se opune exercitării acțiunii publice. Termenul de prescripție variază între trei și cincisprezece ani, în funcție de infracțiunea săvârșită.

26. Art. 124 C. pen. prevede o formă de prescripție specială, ce intervine indiferent de numărul de întreruperi, dacă termenul general de prescripție este depășit cu încă jumătate.

În drept

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din convenție

27. Reclamantul consideră că durata procedurii penale îndreptate împotriva sa este nerezonabilă. Acesta invocă art. 6 § 1 din convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea [...] într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.”

A. Cu privire la admisibilitate

28. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 a) din convenție. De altfel, Curtea subliniază că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

29. Guvernul susține că speța prezintă o anumită complexitate din cauza gravității faptelor, a numărului de martori și a naturii probelor. În ceea ce privește comportamentul autorităților, Guvernul adaugă că nu au existat perioade de inacțiune completă sau târăgănări nejustificate. În cele din urmă, consideră că reclamantul a contribuit la prelungirea duratei procedurii prin cereri de amânare pentru pregătirea apărării, o cerere de recuzare și absența la una din expertize.

30. Curtea reamintește mai întâi că, în general, caracterul rezonabil al duratei unei proceduri se analizează în funcție de circumstanțele cauzei și având în vedere criteriile consacrate de jurisprudența Curții, în special complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și cel al autorităților competente [a se vedea, printre multe altele, *Pélissier și Sassi împotriva Franței* (MC), nr. 25444/94, pct. 67, CEDO 1999-II].

31. În speță, Curtea constată că perioada care trebuie luată în considerare a început în iunie 1996 și s-a terminat la 16 decembrie 2004. Prin urmare, aceasta a durat aproximativ opt ani și cinci luni și a implicat trei grade de jurisdicție.

32. Curtea s-a pronunțat de mai multe ori în cauze ce au ridicat probleme similare celor din speță, în care a constatat încălcarea art. 6 § 1 din convenție (*Pélissier și Sassi*, citată anterior).

33. După examinarea tuturor elementelor care i-au fost puse la dispoziție, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun fapt sau argument care să conducă la o altă concluzie în speță. În special, Curtea constată că procedura a fost prelungită fie din cauza necompetenței materiale a instanțelor și a termenului necesar pentru soluționarea conflictului de competență, fie prin intermediul multelor trimiteri între instanțe și diverse parchete, până la constatarea intervenției prescripției răspunderii penale. Or, nu este nerezonabil să se creadă că aceste probleme legate de competența instanțelor și casările repetate au cauzat întârzieri care nu pot fi imputate reclamantului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Wierciszewska împotriva Poloniei*, nr. 41431/98, pct. 46, 25 noiembrie 2003, *SC Concept Ltd SRL și Manole împotriva României*, nr. 42907/02, pct. 51, 22 noiembrie 2007, și *Didu împotriva României*, nr. 34814/02, pct. 29, 14 aprilie 2009).

34. Ținând seama de considerațiile precedente și de jurisprudența sa în domeniu, Curtea consideră că durata procedurii în litigiu este excesivă și nu răspunde cerinței „termenului rezonabil”.

35. Prin urmare, a fost încălcat art. 6 § 1.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 2 din convenție

36. Reclamantul denunță încălcarea principiului respectării prezumției de nevinovăție ca urmare a faptului că instanțele interne au pronunțat o hotărâre privind vinovăția sa și i-au aplicat o sancțiune pecuniară, în ciuda prescripției faptelor de care era acuzat. Acesta invocă art. 6 § 2 din convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită.”

37. Guvernul contestă acest argument.

A. Cu privire la admisibilitate

38. Guvernul ridică excepția de incompatibilitate *ratione materiae* a acestui capăt de cerere considerând că susținerile reclamantului privind încălcarea principiului prezumției de nevinovăție sunt consecința unei interpretări greșite a dreptului intern.

39. În această privință, Guvernul arată că instanțele interne trebuie să stabilească mai întâi existența răspunderii penale pentru a înlătura apoi consecințele acestora ca urmare a intervenției prescripției. Prin urmare, consideră că în mod întemeiat instanțele interne au stabilit vinovăția reclamantului și au considerat că a săvârșit infracțiunile de care era acuzat.

40. Guvernul subliniază că încetarea procesului penal nu afectează aplicarea unei sancțiuni civile și că, în speță, în ceea ce privește latura civilă a cauzei, instanțele au constatat că condițiile răspunderii civile delictuale erau îndeplinite și, prin urmare, l-au obligat pe reclamant la repararea prejudiciului cauzat părții civile.

41. Guvernul pledează, de asemenea, că reclamantul nu se poate pretinde victima unei încălcări a dreptului la respectarea prezumției de nevinovăție întrucât vinovăția i-a fost stabilită legal sub latura penală și civilă a cauzei.

42. Reclamantul susține că, deși se constatare prescripția răspunderii penale, condamnarea sa a adus atingere dreptului la respectarea prezumției de nevinovăție.

43. Curtea reamintește că prezumția de nevinovăție consacrată la art. 6 § 2 face parte din elementele noțiunii de proces echitabil în materie penală, prevăzut la paragraful 1 (*Deweer împotriva Belgiei*, 27 februarie 1980, pct. 56, seria A nr. 35) și trebuie interpretată având în vedere jurisprudența Curții în domeniu. Curtea a examinat deja cereri din punct de vedere al celor două paragrafe coroborate (*Bernard împotriva Franței*, 23 aprilie 1998, pct. 37, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998-II, și *Janosevic împotriva Suediei*, nr. 34619/97, pct. 96, CEDO 2002-VII) și a hotărât că art. 6 § 2 reglementa întreaga procedură, indiferent de rezultatul procesului și inclusiv în cazul în care acestea au fost oprite ca urmare a intervenției prescripției (*Minelli împotriva Elveției*, 25 martie 1983, pct. 25 și urm., seria A nr. 62, și *Didu*, citată anterior, pct. 41).

44. În speță, reclamantul susține că prescripția se opune stabilirii răspunderii sale penale și obligației civile de plată pentru aceleași fapte. Curtea consideră că problema aplicabilității art. 6 § 2 din convenție și a calității de victimă a reclamantului, contestate de Guvern, se confundă în realitate cu fondul, în cadrul căruia trebuie examinată.

45. Curtea constată totuși că această parte a cererii nu este în mod vădit nefondată în sensul 35 § 3 lit. a) din convenție. De asemenea, Curtea subliniază că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

46. Guvernul afirmă că reclamantul a beneficiat de toate garanțiile unui proces echitabil în cadrul căruia dreptul la apărare a fost respectat. El arată că reclamantul a putut cere administrarea tuturor probelor pe care le considera relevante în fața parchetului și a instanțelor interne care, pe baza tuturor documentelor și după o examinare detaliată a dosarului, au

răsturnat prezumția de nevinovăție în privința reclamantului și i-au stabilit vinovăția penală și răspunderea civilă delictuală.

47. În ceea ce privește latura civilă a cauzei, Guvernul subliniază că instanța a considerat că prejudiciul era sigur și că reprezenta consecința faptei ilicite a reclamantului, adică falsificarea de documente contabile pentru a obține profituri ilegale pentru sine în detrimentul părții civile.

48. În sfârșit, Guvernul reamintește că temeinicia hotărârii pronunțate în primă instanță a fost confirmată în urma apelului și recursului reclamantului, tribunalul și curtea de apel reținând, la rândul lor, că reclamantul era vinovat de faptele de care era acuzat.

49. Reclamantul contestă poziția Guvernului.

2. Motivarea Curții

50. Curtea reamintește că este încălcată prezumția de nevinovăție atunci când, fără stabilirea legală prealabilă a vinovăției unui acuzat și, în special, fără ca acesta din urmă să fi avut ocazia să își exercite drepturile apărării, o decizie judiciară în ceea ce îl privește reflectă sentimentul vinovăției sale. Acesta este cazul chiar în absența unei constatări formale; este suficientă o motivare care să lase să se întrevadă că instanța consideră persoana în cauză ca fiind vinovată (a se vedea, printre multe altele, *Minelli*, citată anterior, pct. 37).

51. Curtea reamintește, de asemenea, că a stabilit în cauza *Didu*, citată anterior, că casarea de către instanța care a judecat în ultimă instanță hotărârile de achitare pronunțate de instanțele inferioare și constatarea vinovăției persoanei în cauză, în același timp cu încetarea procesului penal ca urmare a intervenției prescripției răspunderii penale, încălcau art. 6 § 2 din convenție, în măsura în care dreptul la apărare nu a fost respectat în procedura derulată în fața sa, fiind prima instanță care l-a găsit pe reclamant vinovat. De asemenea, în cauza *Giosakis împotriva Greciei (nr. 3)*, (nr. 5689/08, pct. 41, 3 mai 2011), Curtea a sancționat ca fiind contrară art. 6 § 2 din convenție casarea de către Curtea de Casație a hotărârii de achitare pronunțată de curtea de apel, în același timp constatând încetarea procesului penal ca urmare a intervenției prescripției, și asta cu toate că nu a examinat deloc vinovăția celui în cauză.

52. A reieșit din speța citată că apare o problemă în ceea ce privește art. 6 § 2 din convenție, deoarece instanța care dispune încetarea procesului penal ca urmare a intervenției prescripției casează simultan hotărârile de achitare pronunțate de instanțele inferioare și, mai mult, se pronunță pentru prima dată asupra vinovăției celui în cauză, fără să fie respectat dreptul la apărare în procedura dedusă judecății în fața sa. Curtea consideră totuși că respectiva speță nu este aplicabilă în cazul de față pentru următoarele motive.

53. Curtea constată că judecătoria a analizat cauza în fapt și în drept și a studiat în ansamblul ei problema vinovăției în cadrul laturii penale și a răspunderii civile a reclamantului. În baza probelor administrate în prealabil în cadrul unei proceduri contradictorii și cu respectarea dreptului la apărare, judecătoria a apreciat că reclamantul a săvârșit infracțiunile de care era acuzat, constatând prescripția răspunderii penale.

54. Guvernul recunoaște că este vorba de o constatare formală a vinovăției, dar consideră că nu era incompatibilă cu respectarea prezumției de nevinovăție întrucât a fost stabilită în urma unei proceduri echitabile. Reclamantul nu contestă modul în care procesul a avut loc în fața judecătoriei, dar se plânge de faptul că această instanță i-a examinat și constatat vinovăția în ciuda împlinirii termenului de prescripție.

55. Curtea observă că judecătoria a examinat mai întâi elementele constitutive ale infracțiunilor, pentru a examina apoi prescripția și răspunderea civilă delictuală. În această privință, Curtea nu va înlocui propria sa apreciere în fapt și în drept cu a judecătoriei în

absența arbitrarului, cu excepția cazului și în măsura în care aceasta a adus atingere drepturilor și libertăților garantate de convenție.

56. Desigur, procesul penal împotriva reclamantului încetând ca urmare a intervenției prescripției, examinarea acestei excepții preliminare ar fi putut face inutilă analiza fondului vinovăției reclamantului. Cu toate acestea, Curtea reamintește că este, în principiu, datoria instanțelor interne să vegheze asupra bunei derulări a propriilor proceduri, dreptul la un proces echitabil neimpunând examinarea motivelor într-o anumită ordine [*Cortina de Alcocer și de Alcocer Torra împotriva Spaniei* (dec.), nr. 33912/08].

57. De altfel, Curtea constată că vinovăția reclamantului a fost stabilită în cadrul unei proceduri a cărei echitate nu a fost considerată contrară convenției și în care nu s-a evidențiat nicio încălcare a dreptului la apărare. În ceea ce privește latura civilă a cauzei, Curtea constată că judecătoria a soluționat acțiunea civilă și l-a obligat pe reclamant la plată după ce a stabilit că au fost întrunite elementele constitutive ale răspunderii civile delictuale. Curtea consideră că instanța a motivat suficient această soluție, care nu poate fi considerată arbitrară.

58. Prin urmare, nu a fost încălcat art. 6 § 2 din convenție.

III. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție

59. Reclamantul se plânge, de asemenea, de punerea sub sechestru a bunurilor societăților, prin ordonanța parchetului. Acesta invocă art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție.

Cu privire la admisibilitate

60. Curtea constată că reclamantul nu a contestat ordonanța parchetului pe motiv că aceasta nu i-ar fi fost adusă la cunoștință. Totuși, reiese din documentele dosarului că această ordonanță i-a fost comunicată, chiar dacă reclamantul afirmă că semnătura de pe procesul-verbal nu-i aparține. Or, el nu a contestat această semnătură nici în timpul procesului penal împotriva sa, nici printr-o acțiune civilă separată, ci a ridicat acest capăt de cerere prima dată în fața Curții.

61. Reiese că acest capăt de cerere trebuie respins pentru neepuizarea căilor de atac interne, în temeiul art. 35 § 1 și 4 din convenție.

IV. Cu privire la aplicarea art. 41 din convenție

62. Art. 41 din convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

63. Reclamantul pretinde 10 milioane euro (EUR) pentru prejudiciul material și moral suferit, din care 8,4 milioane EUR pentru suferințele din cursul procedurii și 1,6 milioane EUR pentru pierderile cauzate de încetarea activității societății.

64. Guvernul consideră că cererea reclamantului trebuie respinsă și, cu titlu subsidiar, consideră că suma pretinsă este exagerată.

65. Curtea reamintește că a stabilit încălcarea art. 6 § 1 din convenție ca urmare a duratei procesului penal îndreptat împotriva reclamantului. Prin urmare, nu observă nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins și respinge

această cerere. În schimb, aceasta consideră că trebuie să i se acorde reclamantului suma de 1 200 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

66. Reclamantul solicită, fără să prezinte probe, 50 000 EUR pentru cheltuielile efectuate în fața Curții.

67. Guvernul consideră că cererea trebuie respinsă ca nesusținută.

68. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se demonstrează caracterul real, necesitatea și caracterul rezonabil al valorii lor. În speță, ținând seama de documentele de care dispune și de criteriile jurisprudenței sale, Curtea respinge cererea privind acordarea de cheltuieli de judecată.

C. Dobânzi moratorii

69. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Pentru aceste motive, Curtea, în unanimitate,

1. *Declară* cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 6 § 1 și 2 din convenție și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

2. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție;

3. *Hotărăște* că nu a fost încălcat art. 6 § 2 din convenție;

4. *Hotărăște*

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerei definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din convenție, suma de 1 200 EUR (o mie două sute euro), care trebuie convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății, pentru prejudiciul moral, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. *Respinge* cererea de reparație echitabilă pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 19 iunie 2012, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte